

בש"פ 537/23 - אמיר ח'יר נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 537/23

כבוד השופטת ג' כנפי-שטייניץ

לפני:

אמיר ח'יר

המבקש:

נגד

מדינת ישראל

המשיבה:

בקשת רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי
בחיפה (השופטת ע' חן-ברק) מיום 18.12.2022 בע"ח
34509-12-22

עו"ד גיא הרינג

בשם המבקש:

החלטה

1. לפני בקשה למתן רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה (השופטת ע' חן-ברק) בע"ח 34509-12-22 מיום 18.12.2022, בגדרה נדחה ערר המבקש על החלטת בית משפט השלום בעכו (השופט ע' רוזינס) בה"ת 36418-11-22 מיום 13.12.2022.

2. המבקש חשוד בעבירה של נהיגה במהירות מופרזת, בגין נהיגה במהירות 170 קמ"ש בדרך בה המהירות המותרת היא 80 קמ"ש. במסגרת הליכי החקירה בתיק, הוטל צו איסור דיספוזיציה על הרכב בו בוצעה לכאורה העבירה (להלן: הרכב), ובהמשך נתפס הרכב, לצורך חילוטו העתידי, מכוח סעיף 32 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], התשכ"ט-1969. המבקש פנה לבית משפט השלום בעכו ועתר לשחרור הרכב. בית משפט השלום קבע בהחלטתו כי קיים חשד סביר, "מבוסס היטב", כי המבקש ביצע את העבירה המיוחסת לו, וכי אין מניעה לתפוס את הרכב למטרות חילוט. לצד זאת הורה, כי הרכב ישוחרר בכפוף להפקדת עירבון בסך ₪ 70,000 (ערך הרכב, לטענת המבקש, הוא ₪ 470,000), תוך שצו איסור הדיספוזיציה יעמוד על כנו. עוד נקבע כי ככל שירצה המבקש להעביר את זכויותיו ברכב, יהיה רשאי לפנות לבית המשפט. ערר שהגיש המבקש על החלטה זו לבית המשפט המחוזי בחיפה נדחה, תוך שצוין כי תפיסת הרכב לצרכי חילוטו הולמת את נוהל המשיבה בדבר חילוט כלי רכב בעבירות תעבורה, וכי סכום העירבון שנקבע כתנאי לשחרור הרכב הוא מידתי ואף נמוך בהרבה מן המקובל בפסיקה. כעת עותר המבקש למתן

רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי, תוך שהוא שב על עיקר טענותיו כפי שנטענו בערכאות הקודמות.

3. לאחר עיון בבקשה ובנספחיה, דין הבקשה להידחות ללא צורך בתשובה.

4. כלל הוא כי בקשת רשות לערור תיבחן לפי אמת מידה מצמצמת, ולפיה תינתן רשות לערור אך במקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית או ציבורית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים, או כאשר מתקיימות נסיבות ייחודיות המעלות חשש לעיוות דין המצדיקות התערבות (ראו: בש"פ 4215/14 עואד נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (22.6.2014); בש"פ 8684/19 מוגנדף נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (6.1.2020); בש"פ 6513/20 אלמלך נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (1.10.2020)). בחינת הבקשה לפי אמות מידה אלה מעלה כי זו אינה נמנית עם אותם מקרים חריגים. טענותיו של המבקש רובן ככולן עוסקות ביישום הדין על עניינו הפרטני. טענות אלו נבחנו ביסודיות על-ידי שתי ערכאות, אשר מצאו כי קיימת הצדקה לתפיסת הרכב, ואיזנו את עוצמת הפגיעה במבקש על-ידי שחרור הרכב בכפוף להפקדת עירבון. אף באשר לצו איסור הדיספוזיציה, לא נסגרה הדרך לפני המבקש לפנות לבית משפט השלום ככל שיבקש להעביר את זכויותיו ברכב. בבחינת למעלה מן הצורך, אציין כי אף לגופם של דברים, לא מצאתי עילה לשנות מתוצאה זו.

אשר לטענותיו של המבקש לעניין פרסום הנחיות המשיבה בנוגע לחילוט כלי רכב בגין עבירות תעבורה, טענות אלו לא נטענו כלל לפני בית משפט השלום, ובפני בית המשפט המחוזי נטענו בשפה רפה ולא במתכונת הנוכחית. בנסיבות אלה, לא מצאתי הצדקה לדון בהן לראשונה במסגרת בקשת רשות הערעור שלפניי.

5. הבקשה למתן רשות לערור נדחית אפוא.

ניתנה היום, כ"ב בשבט התשפ"ג (13.2.2023).

ש ו פ ט ת